The background of the slide is a photograph of a person sitting on a metal bench by a body of water. The person is in silhouette, and the scene is lit by a warm, golden light from a low sun, creating a hazy, atmospheric effect. The text is overlaid on this image.

Мисткині жіночої прози Марина Гримич

*Треба чоловічої сили і мужності,
щоб писати «жіночі романи»*

Галина Тарасюк

**Внутрішньою передумовою
приходу жінок-авторів у
сучасну українську літературу
останніми роками є:
«...Пишу про те, що сама хочу
читати».**

A white seagull is shown in flight, positioned centrally behind the text. Its wings are spread, and it is facing right. The background is a bright blue sky filled with soft, white, fluffy clouds. The text is written in a bold, dark blue font with a slight white outline, making it stand out against the sky.

Президент Міжнародного благодійного фонду «Мистецька скарбниця» Тетяна Лопуш про жіночу прозу:

«...Я читаю "жіночу прозу", щоб відпочити і збагатити своє знання української мови, у ній переважає сильна самовпевнена українка, здатна все вирішувати сама. А чоловіки, навпаки, — зманірені, фемінізовані. Позитивно сприймаю, що в цих книжках багато еротики. В Україні повинна розвиватися й така проза, щоб збільшилася народжуваність. Бум на "жіночий роман" спровокований нашим життям. Нині дедалі більше самотніх жінок. За перечитаними сторінками вони намагаються розібратися в собі, знайти пораду і розраду, і врешті-решт починають вірити у свої сили».

Марина Гримич: письменниця, доктор історичних наук, кандидат філологічних наук, професор, автор наукових праць, власниця та директор видавництва "Дуліби", продюсер літературного проекту Люба Клименко, член Спілки письменників України, член Канадської спілки етнологів, дружина посла України у Канаді...

Вона не має мобільного телефону і веде бізнес для задоволення.

Здобутки:

14 різножанрових
романи,
2 перекладні книги,
2 монографії,
2 підручника,
ряд публіцистичних
та понад 150
наукових статей.

Автор та продюсер еротичних романів проекту Люба Клименко.

Перекладає із сербської, хорватської та македонської мов.

«Я не геніальна письменниця,
але дуже добре володію
ремеслом. Важливо написати
не що, а як».

Марина Гримич про себе

«Є в мене альтруїстична мета
творчості: хочу, щоб люди читали
українською мовою. Для цього
треба писати цікаво. Пропіарену
книгу можуть купити і не
дочитати».

Нагороди та відзнаки

За романи "Ти чуєш Марго?" (2000), "Варфоломієва ніч" (2002) та "Егоїст" (2003) Марина Гримич виборола премію "Коронація слова" (1999, 2000 та перша премія – 2002 р. відповідно).

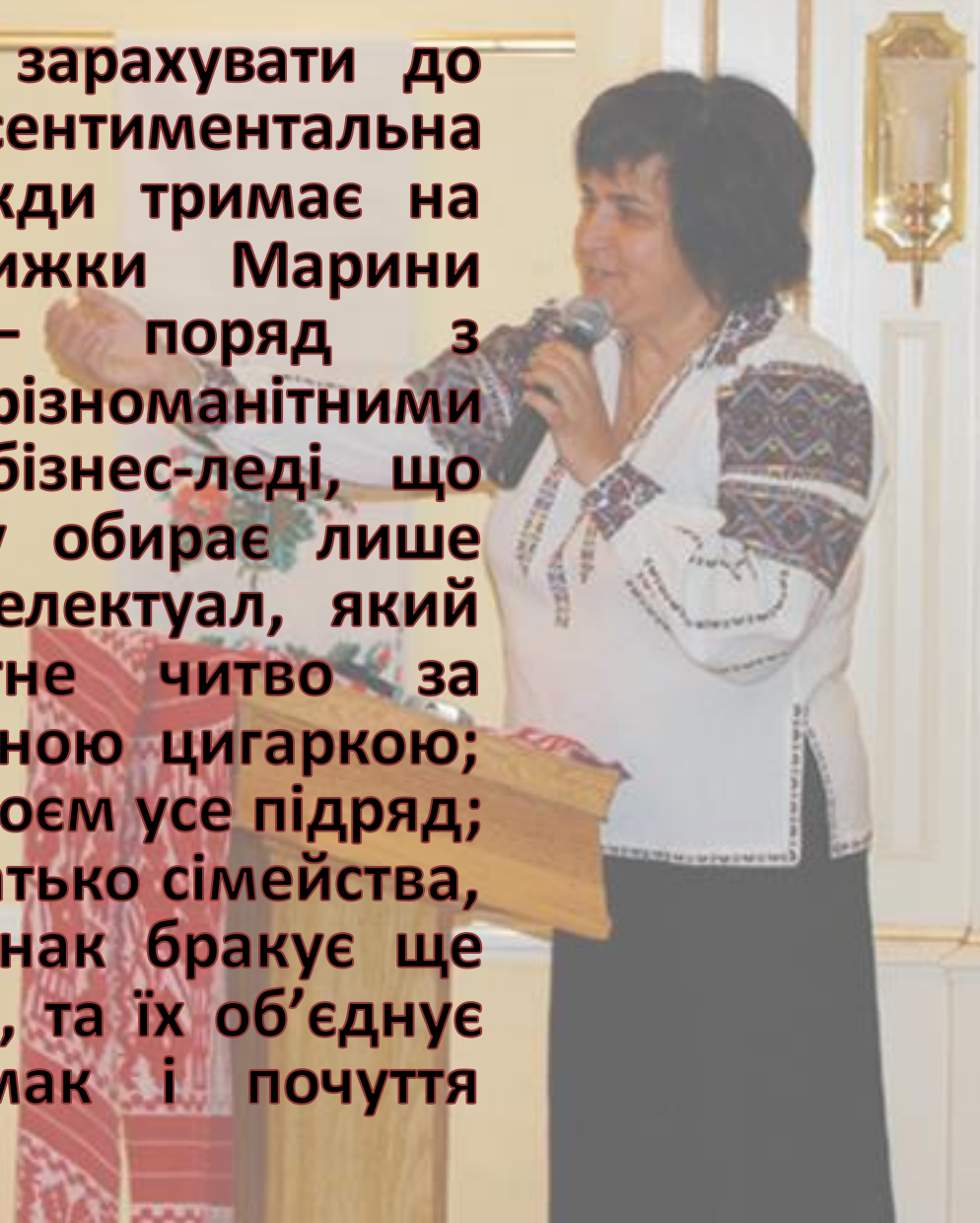
Премія імені Тараса Шевченка Київського національного університету імені Тараса Шевченка за найкращу наукову працю 2004 р. ("Інститут власності у звичаєво-правовій культурі ХІХ – початку ХХ ст.).

Учасниця конкурсу книга року ВВС-2010 (романи "Second Life" та "Острів білої сови").

2013 р. – Всеукраїнська рейтингова акція "Книжка року", короткий список лідерів літа у номінації "Красне письменство": М. Гримич "Вуле ву чайок, мсьє?".

Марина Гримич про свого читача:

«Мого читача не можна зарахувати до однієї категорії: це і сентиментальна домогосподарка, яка завжди тримає на спеціальній полиці книжки Марини Гримич "напохваті" — поряд з кулінарними рецептами і різноманітними дієтами; це і вишукана бізнес-леді, що ніколи не має часу, тому обирає лише достойні тексти; це й інтелектуал, який любить почитати пікантне читво за філіжанкою кави і ароматною цигаркою; це і студентка, що читає запоем усе підряд; це і порядний чоловік — батько сімейства, у якого начебто є все, однак бракує ще чогось... Вони всі такі різні, та їх об'єднує одне: мають добрий смак і почуття гумору».

Гримич М. "...Мак червоний в росі..." : роман / М. Гримич. – К. : Дуліби, 2005. – 192 с.

"Мак червоний в росі..." – роман Марини Гримич про «покоління, народжене в 60-х – покоління світлого смутку і обережної радості», сповнений ностальгічними мотивами та містично-готичними подіями.

Органічну містику Гримич пов'язує з життям героїв, які насправді перебувають, чи то існують, у проміжному стані між життям та смертю. Викликає здивування те, що іноземний науковець, що займається вивченням паранормальних явищ, запрошує літераторів та письменників, покоління, народжене у 60-х – дітей київської інтелігенції, в карпатську "зону хронотопного зламу", з тим, щоб розібратись в національній паранормальності, провокуючи супутників на розмови про "живих" та "неживих". Гості стають свідками дивних подій та починають спостерігати не тільки за духами, що мешкають в пансіонаті, а й один за одним, мовляв, хто ще крім мене бачить привидів. Пізніше стає відомо, що всі. Адже, насправді, не всі вони ще є "живими" на даний момент...

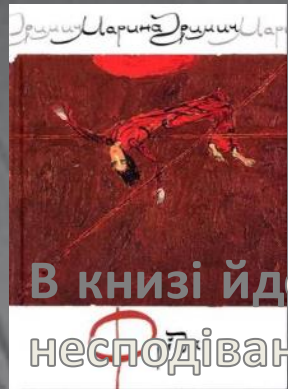
Такий собі сюжетік.

Гримич, Марина. Острів Білої Сови : роман / М. Гримич. – К. : Дуліби, 2010. – 160 с. – (Склянка крові з льодом).

Головна героїня твору – українка, котра вийшла заміж за лікаря-іноземця та потрапила на острівне поселення, де живе індіанська спільнота. Життя на острові не багате на яскраві події, проте одного разу героїня несподівано дізнається, що половина населення острова – діти міфічного органіста, котрий щонеділі грає в церкві, але, щойно закінчується служба, він зникає разом із органом. Українка починає розслідування, протягом якого читачі поринають у світ життя острова Білої Сови та жителів метиської спільноти, яка живе на сусідньому острові.

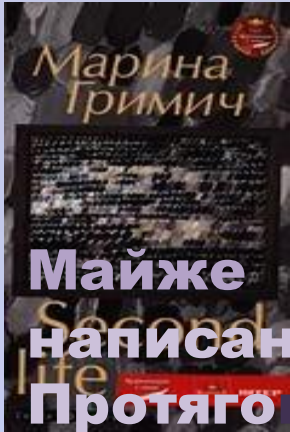
«Довгий час думала, що не напишу детектив, – зауважила Марина Гримич, – роман "Острів Білої Сови" – псевдодетектив».

Гримич М. Фріда : роман / М. Гримич. – К. : Дуліби, 2012. – 188 с.

В книзі йдеться про своєрідну кризу особистості сучасної бізнес-леді, яка несподівано для самої себе повертається з Києва в рідне місто Бердичів. Повертається і розуміє, що свідомо згубила дуже цінну частину власного життя – історію власної родини... Жінка потрапляє в будинок, де колись виросла, і буквально крок за кроком відновлює в пам'яті події минулого, що складаються в цілісну картину, наче пазли.

Хитрі євреї і шляхетні поляки, підприємливі вірмени і «соціалістично-грамотні» росіяни – всі вони якимось дивом вживаються в українському Бердичеві, здавна відомому своїм інтернаціональним складом населення. Загадковий будинок-хімера на вулиці Торговій переповнений привидами і спогадами, які накопичилися в ньому за довгі десятиліття його існування. Він приховує в собі хитромудро переплетені чорні ходи, підвали і сховки, а ще безліч особистих таємниць його різношерстих жильців, що з часом зрослися в одну велику сім'ю... Були тут і небезпечні оборудки, і заборонені пристрасті; і ризикований обман, і людське великодушшя; і біблійні притчі, і містичні легенди. Коктейль на виході читач отримує просто вибуховий!

Гримич М. Second life (Друге життя) : роман / М. Гримич. – К. : Дуліби, 2010. – 162 с. – (Dejavu).

Майже містична історія послужила поштовхом для написання роману "Second Life" ("Друге життя"). Протягом 10-15 років, за словами письменниці, їй снились однакові сни, але в різних інтерпретаціях. Тож, щоб зняти стрес, вона записала їх – і сни припинилися. Фабула традиційна і надзвичайно популярна сьогодні: що відбувається з людиною, яка опиняється на тому світі. «Ото дивина! – скажете ви, – Далі можна й не читати». Звісно, але ж ніхто не знає, як воно насправді відбувається, цей перехід в іншу форму існування, і чи відбувається взагалі. Тому цікава не фабула, а її реалізація.

Власне тема життя, його різних вимірів, часових та емоційних, звучить і в назві книги, і в самому тексті. Стильовою родзинкою тексту є сленг і американізми, цитати і алюзії на тексти Горького і образ самого «пролетарського письменника» в потойбіччі.

Гримич М. Ти чуєш, Марго? : роман / М. Гримич. – К. : Дуліби, 2012. – 212 с. – (Книжечка для дамської сумочки).

Марина Гримич неодноразово була в етнологічних експедиціях Україною, Канадою, Бразилією. Тож у романі "Ти чуєш, Марго?.." письменниця із знанням справи змальовує роботу етнологічної групи з любовними й пригодницькими, зокрема, й містичними, історіями. Ось як вона сама говорить про цей твір:

- Настав такий період, коли мені захотілося щось поміняти в своєму житті. Я написала роман про жінку Марго, в якої троє дітей. Потім, коли почула про конкурс "Коронація слова", за умовами якого у творі мав бути гарний оптимістичний сюжет, подала його на конкурс. Адже в моєму творі йдеться про службовий роман героїні Марго й нове щасливе життя в майбутньому. Роман "Ти чуєш, Марго?.." можна вважати й любовним, і химерним, і пригодницьким. ...У ньому є те, що я вмію й обожнюю робити: ліпити, немов із глини, якісний сюжет.

**Гримич М. Вулє ву, чайок, мсьє? :
повість / М. Гримич. – К. : Дуліби,
2013. – 84 с. : іл. – (Coffee table
book).**

**Читач знайомиться з багатокультурною спільнотою
вчителів ліцею для хлопчиків із інженерним ухилом у
1895-1896 роки, що заснував у містечку Оксамитівка
Харківської губернії герой повісті – цукрозаводчик
Павло Іванович Оксамитенко, а також із долею членів
родини Оксамитенків після революції – 1922 року.**

Гримич М. Бранзолія : подорожні записки / М. Гримич. – К. : Дуліби, 2015. – 156 с. – (Belles non-fiction).

Бразильські українці – тема екзотична для пересічного мешканця нашої країни. Поїхали колись селяни в далеку країну, залишилися там, ну то нехай їм грець. Нікому вони тут не цікаві, своїх проблем вистачає. Але книжка Марини Гримич безперечно доводить, що українсько-бразильське існування заслуговує на вивчення ентографів, замріяних мандрівників і тих, кому цікаво, як українці живуть в іншому куточку світу.

"Бранзолія" – це жорстка повсякденність, з якої зіткнулися українські емігранти, коли перетнули океан заради нового життя в чужому світі. Красива байка про те, що «в Бразилії нічого не треба робити, бо там є такі мавпочки, що самі все роблять», виявилася ще більш примарливою, ніж воскресіння померлого цесаревича. Переселенцям довелося боротися за кожен шматок землі з дикими хащами.

**Книги Марини
Гримич цікаві й
нестандартні,
захоплюють,
тримають увагу
і примушують
замислитися.
На них варто
витратити свій час,
і це компенсується
новими знаннями
та приємними
враженнями.**

Резюме

Приємного прочитання!

Безперечно, розповідь про книги Марини Гримич спровокувала у вас **нестримне бажання терміново перечитати** їх всі.

ЩО РОБИТИ?

Книги Марини Гримич можна купити, ... або

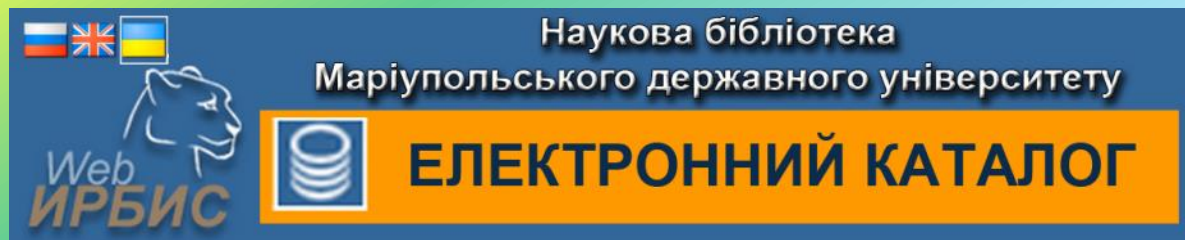
отримати на абонементі наукової та художньої літератури наукової бібліотеки Маріупольського державного університету **безкоштовно**.

Тим більше, що значна їх частина була подарована бібліотеці та її читачам самою авторкою.

**Чекаємо на вас за адресою:
м. Маріуполь, пр. Будівельників, 129**

Дана виставка ознайомила вас лише з художніми творами Марини. Наукові видання за редакцією М. Гримич, наявні у фонді НБ МДУ, представлені в електронному каталозі (для переходу натисніть банер). Отримати книги авторки можна за адресою, вказаною на слайді.

ДЯКУЄМО ЗА УВАГУ!

Автор-укл. – Л. В. Давидова, провідний бібліотекар
абонементу наукової та художньої літератури
наукової бібліотеки Маріупольського
державного університету